

ILZE
AIZSILA

*Milas
Hastings*

ILZE
AIZSILA

Mias Hastings

ZVAIGZNE

821.174-31
Ai 880

Vitas Lēnertes vāka dizains

Grāmatas noformējumā izmantota **Ilzes Krastiņas** glezna

Šis ir ar autortiesībām aizsargāts darbs. Darba reproducēšana vai jebkāda cita neatļauta izmantošana ir autortiesību pārkāpums. Par autortiesību pārkāpšanu ir paredzēta atbildība Krimināllikuma 148. pantā.

© Ilze Aizsila, 2021

© Literārā apdare, izdevums, mākslinieciskais noformējums,

Apgāds Zvaigzne ABC, 2021

ISBN 978-9934-0-9645-7

1. dafa
,

1. nodaļa

Ivo galva parādījās virs ezera. Viņš iznira, izpūzdams no mutes gaisu, kas līdz ar sīkiem ūdens pilieniem radīja miniatūru strūklaku. Pūsis sajūtās brīvs, gluži kā no pūkām kažokā atbrīvojies un patstāvīgu dzīvi uzsācis ronīs. Ūdens klusi čaloja, atsaucoties uz katru viņa kustību.

Viņš lēnām brida ārā no kūpošā ezera un sajūsminājās par rīta dzestrumā atgūto spēku. Šis skats līdzinājās īstai mistērijai. “Vasarsvētku mistērija,” nodomāja Ivo, ievilkdams nāsīs Latgales miglu un palūkodamies uz saviem tvaikojošajiem locekļiem.

Bija pieci no rīta. Ivo lūpas trīcēja un bija kļuvušas zilpelēkas, it kā viņš tikko būtu ēdis saldētas mellenes.

– *Es ist so kalt!*¹ Aukstiiii!

Viņa zobu klabēšana darīja tramīgus tuvējās stārķu ligzdas iemītniekus. Ivo sāka rīvēties ar plaukstām un lauzītā latviešu mēlē uzrunāja vietējos garknābjus:

– Nemaz nenoskati mani!

Tad ar pirkstiem pieķemmēja mitrās matu lokas un sajūtās pārāks. Senču zemes svētības apņemts, apglāstīts un samīlots, Ivo nu bija notrausis no jauneklīgās, muskuļu iestieptās ādas iepriekšējās diennakts piedzīvojumu

---

¹ Ir tik auksti! (*Vācu val.*) (*Šeit un turpmāk – autores piezīmes.*)

putekļus. Viņš saģērbās, ar trīcošām kustībām uzstūkēdams uz miklā auguma nepakļāvīgās drānas, un noskaņojās ceļa turpinājumam.

Ivo domās pateicās piekrastes saimniekiem, kuriem pašiem nebija ne jausmas par sevis izrādīto viesmīlību. Viņš jau bija tik tuvu savam mērķim, ka beidzot pat pasmaidīja, viegli samiedzot tumši brūnās acis pret zeltītajām meža tālēm. Ceļam abās pusēs krūmi kautrīgi piesedza pieneppūku pļavas, kas vietām mijās ar labības laukiem. Paslējis galvu augstāk, viņš deva sev starta zīmi.

Gaidi mani, Dagda!

Sāka kūkot dzeguze, iedrošinādama ceļinieku turpināt iesākto virzīšanos uz galamērķi.

* * *

Jaunā vīrieša ceļojums sākās pavisam citā valstī – valstī, kurā bija uzaudzis un beidzis studijas un jau bija iecerējis palikt uz dzīvi.

Kā jau gadās ģimenēs, kurās ir tikai viens bērns, turklāt Ivo gadījumā tā bija mācītāju ģimene, viņš tika lutināts ilgāk, nekā pienāktos. Patiesībā jau tikai vecākiem likās, ka viņš tiek lutināts. Ivo lielākoties jutās apspiests: lai kā puisis bija kārojis izrauties no vecāku un baznīcas draudzes – viņa gadījumā divu draudžu – veidotā dzīves rāmja, tas viņam līdz šim nebija izdevies. Ivo samierinājās ar tēva nosacījumiem piesolītās spīdošās nākotnes vārdā. Tomēr izrādījās, ka liktenis pats spēj ieviest korekcijas dzīves gleznā, kurā cilvēks pārlietu aizrāvies ar vienu krāsu...

Ivo atmiņās bieži uzausa bērniņa Latvijas laukos, kad vecāki vēl nebija pievērsušies reliģijai profesionālā

limenī. Tēva māsa toreiz nebija devusi pat mājienu, ka grasās viņu ģimenei atstāt mantojumu – visu savu iedzīvi un īpašumus Vācijā... Turklāt ar vēstījumu!

Tolaik viņi bija parasta zemnieku ģimene, kas prata gan uz nebēdu svinēt, gan strādāt ar sviedriem padusēs un asarām acīs. Ivo mammai Rozālijai piemita šuvējas talants, tāpēc jau no mazotnes dēls izskatījās modīgāks par citiem melnmušiem. Viņš tika ģērbts košās drēbēs, cerot, ka citi nepamanīs – tās sašūtas no mammas halātu atgriezumiem. Skaista bija Ivo bērnība Latvijā...

Toreiz dzīve bija pilnīgi citāda: vecākiem nebija iespēju nemitīgi pievērsties pagalmā starp vistām kļīstošajiem bērniem, viņu gaitām un nedarbiem. Nebija ne laika, ne spēka, un bērnus tas pilnībā apmierināja. Taču Ivo šī brīvība tika atņemta aptuveni pēc pieciem gadiem, jo ģimene pārcēlās uz dzīvi mantotajā tantes īpašumā ārzemēs. Vecākiem tur pavērās pievilcīgas darba iespējas. Un mazais Ivo no tā brīža tika uzpasēts tik stingri, ka sāka aizdomāties, vai vecākus kāds pa ceļam nav samainījis. Bet nebija. Mamma sākumā turpināja šuvējas arodu, toties tēvs iekārtojās par kādas visnotaļ kuplas un ne gluži nejauši atrastas luterāņu draudzes dievnama dārznieku, līdz dzīves notikumi savijās ciešā ķēditē ar daudzsološu krustu galā. Baznīcas jumta galā.

Bet viss nevarētu notikt tā, kā notika, ja Ivo tēvs Mārtiņš kādā jaukā dienā nepamostos no sapņa, kuru trak-tēja kā zīmīgu vīziju.

– Dēls, Rozālija, es vēlos ar jums runāt. Tiekamies brokastu telpā! – ģimenes galva satraukti, bet, kā ierasts, diplomātiski paziņoja. Tas notika septiņos no rīta, kad Ivo vēl nebija plānojis celties.

Tēvs pa šiem gadiem bija uzsūcis sevī vietējās kultūras īpatnības – visas, kuras tajā saskatīja, un diemžēl arī tās, kuras iedomājās. Viņam bija svarīgi pārlietu neatšķirties no vietējiem ziemeļvāciešiem, jo iekļaušanās sabiedrībā bija ģimenes iztikas jautājums. Bet Ivo tik ļoti necentās, jo svešo valodu iemācījās ātri, turklāt bez latviešu akcenta, un vienmēr paturēja prātā faktu, ka ir piedzimis Latgalē – tā tad interesantāks par vietējās kopienas vienaudžiem. Vismaz meiteņu acīs. Tikmēr tēvs stingri pieturējās pie iedomātās lietu kārtības un iekrita galējībās, kļūdamas pedantisks un sikumains. Amats šīs burvīgās īpašības papildināja ar vēl vienu iezīmi – sava viedokļa celšanu augstāk par citu domām. Katrā ziņā par Ivo domām noteikti.

Šajā rītā Rozālijas un Ivo sejā parādījās trauksmes signāli. Bija skaidrs, ka briesmīga saruna, tikai par kādu tematu? Noteikti ne par mājas remontu, lai gan dēls jau sen klusībā cerēja, ka tēvam reiz piegriezīsies maigi debeszilā cerību krāsa, kas dominēja nomierinoši apcerīgajā mājas interjerā.

Ģimene sapulcējās ēdamistabā, kuru no virtuves atdalīja divpusēji veramas durvis. Vidū bija novietots liels koka galds, kuru kā rūķišu namiņā aplenca askētiski darināti krēsli. Uz galda vāzē, raidot sievišķīgus fluidus, kautrīgi gozējās kreimenes, turpat pīpēja tējkanna, paņēmusi zobos porcelāna snīpi. Vēl silts saldskābmaizes kukulītis, nedaudz sasvīdis sviesta pikucis tam blakus un dažādu šķirņu sieru izstāde uz baltiem šķīvjiem mierpilni gaidīja savus baudītājus. Nekas neliecināja, ka šis izrādīsies īpašs rīts.

– Man jums kas jāpastāsta, – iesāka ģimenes galva.
– Šonakt es kaut ko redzēju...

– Tikai ne to... – pie sevis nomurmināja Ivo, pārsteidzīgi nodomādams, ka tēvs naktī redzējis, kāds viņš pārņāca mājās no draudzenes dzimšanas dienas svinībām. Bez biksēm, jo tās meitenei par prieku viņš bija zaudējis zolītes derībās.

– Es redzēju sapni. Mani atkal apciemoja māsa Matilde. Mana māsa, – viņš precizēja, lai gan mājiniekiem tas jau bija skaidrs.

Pie pēdējiem vārdiem mācītāja sieva salēcās, jo zināja, ko tas nozīmē. Ivo tēvs ik pa laikam informēja ģimeni par sapņiem, kuros parādījās viņa mirusī māsa, jo tie bija viedi sapņi. Sākumā neviens tam neticēja: draudze atteicās pārcelt kapusvētku datumu, neļaudamās mācītāja sapnī dzirdētajiem brīdinājumiem, ka tajā dienā varētu atgadīties kas ļauns. Bet, kad kapusvētku laikā pie autostāvvietas augošajā kokā iespēra zibens un viena koka daļa krītot sadauzīja vairākus draudzes ļaužu transportlīdzekļus, bet otra aplauza baznīcas dārza ziemcietes, neviens vairs neapšaubīja mācītāja sapņu viedumu un pieņēma visas tajos saņemtās norādes kā rīkojumu izpildei.

– Reiz viņa mums dāvāja māju ar lūgumu rūpēties par vīra iekopto baznīcas dārzu, kas spēja remdēt viņas ilgas pēc dzimtenes. Viņai tas bija ļoti īpašs. Un mums arī, vai ne? – tēvs runāja retoriski un piekrišanu negaidīja. – Mums jābūt pateicīgiem, ka viņas iecere uzturēt Latvijas floras brīnumu paraugdārzu ne tikai ir padarījusi šo baznīcu slavenu un arvien iepriecina vietējo draudzi, bet arī jau divdesmit gadus palīdz kārtot mūsu pašu dzīvi.

Ivo nopūtās, nopriecādamies, ka stāsts nav attiecināms uz viņa pēdējā laikā izlaidīgo dzīvesveidu. Viņam arī pašam labpatika dārzā pavadīt brīvo laiku. Ivo pat bija iekārtojies sev stūrīti, kuru sauca par Latgali un kurā slēpās no vecākiem un sliktām domām.

– Liels paldies Matildei! – Ivo nobēra un vēlējās pazust, iekams tēvs nebija atcerējies vēl kaut ko. Dzīvodams Vācijā, mācītāju dēls bija pamatīgi sakropļojis savu latviešu valodas izrunu, cietā “l” burta vietā lietodams kaut ko līdzīgu “ļ”. – *Darf ich jetzt gehen?*¹ – Viņš cēlās kājās.

Tēva acu skatiens viņu pieplacināja iesildītajai sēdvietai.

– Šonakt tava tante atnesa pilnīgi negaidītu vēsti. Matilde vēlas atvadīties no mums uz visiem laikiem!

– Es jau esmu no viņas atvadījies, uz mani tas neatietcas.

– Tas, ka tu esi no kāda atvadījies, vēl nenozīmē, ka viņš no tevis arī. – Prāvests nokrekšķinājās, iekārtojās krēslā ērtāk, noskaņojās svarīgajam paziņojumam un turpināja: – Matildei ir vēl viena pēdējā griba.

– Mārtiņ, tu mani biedē... – Rozālija nemierīgi grozījās sēdvietā, vienā rokā paņemdama tējkannu, otrā nevainīgu tasi, ko grasījās pieliet ar verdošu piparmētru tēju. Roka nedaudz drebēja.

– Nesatraucies, dārgā, mūsu dzīvē tā vairs nenesīs krasas pārmaiņas. – Mācītājs atturīgi pasmaidīja, raudzīdamies uz savu gandrīz sešdesmitgadīgo sievu, kura viņa māsas pirmās “pēdējās gribas” dēļ bija atteikusies

---

¹ Vai tagad varu iet? (*Vācu val.*)

no dzimtenes, mainījusi dzīvesvietu un nodarbošanos, kļūdama par mācītāju. – Matildes dvēselei esot pienācis laiks doties augstāk pa debesu trepēm.

“Nu tad beidzot,” nodomāja Ivo un paskatījās uz māti, kuras seja arī pauda atvieglojumu. Bet tēvs nesatricināmā nopietnībā turpināja:

– Mana māsa ir apjautusi ko ļoti būtisku un nozīmīgu – ka ar savu testamentu ir noteikusi faktiski visu mūsu dzīves norisi! – Ivo un viņa māte, to dzirdot, piekritoši māja ar galvu. – Matilde tādējādi ir liegusi mums paveikt to, ko varējām izdarīt, ja būtu palikuši Latvijā. Un tagad viņa to ļoti nožēlojot, kaut arī mums tas viss, manuprāt, nācis tikai par labu... Mums. Bet kā ar Ivo? – Mācītājs pacēla uzaci, viņa galva piešķiebās uz dēla pusi.

– *Genau!*¹ Par to jūs parasti izvairāties runāt, – jaunais vīrietis neapdomīgi piebilda, piemirsis, ka tēvs nekad neuzsāk konkrētu sarunu bez jau iepriekš sagatavotām atbildēm un sprieduma.

– Matilde mani brīdināja: ja tu nekavējoties neatgriezies Latvijā, tev pavērsies vilinošas iespējas noiet no ceļa un padarīt kaunu visai draudzei. – Prāvests uz mirkli aprāvās un paskatījās uz sievu, piebilstot: – Lai arī tas, kā mēs zinām, nav nekas jauns. – Tad viņš turpināja, veroties uz pieri saraukušo, nedaudz sabozušos dēlu: – Taču šoreiz tev, izrādās, padomā būtu kaut kas krietni nopietnāks, pat bīstams!

Tēva vārdi kā indīgs kukainis atrada vienīgo šķirbiņu logā un nu jau apdraudēja jebkādu Ivo sapņus par laimīgu dzīvi. Kas tik nopietns un baiss viņam varēja būt

---

¹ Precīzi! (*Vācu val.*)

padomā? Patlaban viņš gribēja vienīgi izgulēties. Bet vai viņš tikko pareizi saklausīja? Uz Latviju? Vai nepietika ar to, ka viņš vienmēr paturējis to savā sirdī un atmiņās kā dzimteni? Vai nepietika ar dārza stūrīti aiz baznīcas? Latvijas viņam itin nemaz nepietrūka... Ivo palūkojās griestos un sastinga. Tad viņa skatiens laidās puķu gais-tošās dailes tukšumā, līdz mācītāju atvases uzmanība aizķērās pie kukaiņa, kas ložņāja pa kreimenes kātu. Viņš bija gatavs kopā ar posmkāji laisties lapās vai ieslēpties ziedu kausiņā, lai nedzirdētu tēva runas turpinājumu.

Rozālija piešāva plaukstu pie mutes, izbrīnā skaļi ievilkot elpu. Šoreiz Matilde liek viņai atteikties no dēla! No miesīgā, izcilu izglītību ieguvušā, labu nodomu vadītā, parasti paklausīgā dēla...

Mārtiņš vēl nebija beidzis.

– Tātad... Matilde esot sapratusi divas svarīgas lietas. Pirmkārt, cilvēkam nav tiesību pieņemt lēmumu citu cilvēku vietā. Viņa šo kļūdu bija pieļāvusi un vēlas novērst tās sekas. Otrkārt, Matildes klupšanas akmens esot bijusi pārlietu spēcīgā pieķeršanās lietām, šajā gadījumā – savam latviskajam baznīcas dārzam. Cilvēks nedrīkst pieķerties lietām vai vietām un radīt tādus apstākļus, lai arī citi atkārtotu šo kļūdu. Īsāk sakot, ja mēs palīdzēsim Ivo iekārtoties Dagdā, visi būšot laimīgāki.

– Dagdā? – Ivo izmisis iesaucās, un māte pie sevis pusbalsī vairākkārt atkārtoja šo vārdu.

– *Genau!*¹

– *Na toll, willst du mich jetzt rauswerfen?*² – jaunais vīrietis sašutis iesaucās un lepni paslēja zodu uz augšu.

---

¹ Precīzi! (*Vācu val.*)

² Nu lieliski, vai tagad tu mani gribi izmest uz ielas? (*Vācu val.*)

Kad Ivo pa šiem gadiem bija gribējis iet projām no draudzes mājas, tēvs viņa paša labā neieteica to darīt, un tas bija izteikts ultimāta formā, jo viņam bija ieroči, ar kuriem manipulēt. Bet tagad dēlam pēkšņi jādodas prom pret savu gribu?

Rozālijas skatiens šaudījās no viena pie otra, viņa nespēja rast vārdus. Vēl nebija izdomājusi, kādiem tiem jābūt.

– Ivo, tagad mēs runājam tikai latviski! Nē, netaisos tevi izmest. Bet... *Hör mal zu!*¹ Es visu rītu domāju, no pulksten četriem jau domāju. Un izdomāju! Tu taču proti latviešu valodu, esi ieguvis divas augstākās izglītības. Laiks pielietot tavas nepārspējamās zināšanas ekonomikā un komunikācijā, lai nodibinātu uzņēmumu. Turklāt tu taču vienmēr ar prieku atceries dzīvi Latvijā, vai ne? Bet tā arī neesi to apciemojis. Ne reizi! Nu tagad būtu tā iespēja un iemesls.

Mamma – mācītāja, tēvs – mācītājs, kaimiņi – draudzū māsas un brāļi... Kas var sanākt no tāda dēla? Vai nu uzņēmējs ar līdera mācītāja pazīmēm, vai arī vienkārši uzņēmuma krīzes menedžeris-sausiņš! Bet Ivo nebija nekāda priekšstata, ar ko cilvēki nodarbojas Dagdā. Kur vispār ir Dagda? Ivo sāka taustīt kabatā telefonu un pie sevis šausminājās. Vecākiem bīdot viņa likteni pa labi un pa kreisi, viņš jutās kā puika, kuru visu laiku vēlas redzēt par zinātnieku, bet te pēkšņi vienā jaukā dienā pārdomā un mēģina iestāstīt, ka viņš ir radīts biznesam.

Rozālija sarauca pieri, iedomādamās savu dēlu Latvijā – apjukušu, atbildes meklējošu... Tomēr Ivo bija jau

---

¹ Paklausies! (*Vācu val.*)

pietiekami pieaudzis, lai tiktu ar visu galā. Nospriedusi, ka vīrišķību var vairot apstākļos, kuros tā jāpierāda ar paša spēkiem, viņa saprata, ka tad jau tiešām labāk lai tas notiktu dzimtenē. Rozālija paskatījās uz Mārtiņu, kurš viņai zīmīgi piemiedza ar aci, un tūdaļ nomierinājās, tāpat arī šķidrums viņas tējas krūzītē.

– Latvija ir attīstījies un atvērta reemigrācijai. Tev tur būs tik daudz iespēju! Es tev piešķiršu ļoti pieklājīgu naudas summu ieguldīšanai uzņēmējdarbībā. Bet, ja uztraucies par draudzenes trūkumu, tur tu noteikti iepazīsi citas meitenes. Paskat, kādas daiļavas nāk no Latgales! Rozīte mana...

Rozālija pasmaidīja. Vīrs jau sen nebija izteicis mājienus, kuri vēstītu par komplimenta klātesamību. Taču tas nebija tik svarīgi, jo Mārtiņš viņas acīs tāpat bija autoritāte un apjūsmas objekts. Rozālija vienmēr lepojās ar vīra spriestspēju un daudz mācījās no laulātā drauga. Viņa ceļš uz mācītāja godu sākās vēlāk un bija ilgāks, tāpēc jo centīgāks viņš bija savā izpildījumā. Un Ivo kaut kas bija iedzimis no tēva harisma. Viņa secināja, ka patiešām būtu laiks to pierādīt dzīvē.

Nu bija pienākusi Rozālijas kārtā morāli atbalstīt dzīvesbiedru.

– Ivo, manuprāt, tā tev ir *wunderbare*¹ iespēja pārbaudīt, cik patstāvīgs tu esi, izprast kultūru Latgalē, sajust savas saknes un pie reizes ieviest kādu jaunu vēsmu Latvijas ekonomikā. Mēs saviem senčiem esam kaut ko parādā. – To pateikusi, Rozālija steidzīgi pielika pie lūpām atpūsties nepaspējušo tējas tasi un skaļi iestrēba karsto dziru.

---

¹ Brīnišķīga. (*Vācu val.*)

Ivo skatījās uz māti un klusībā cerēja, ka viss dzirdētais ir tikai murgs, ko uzšņāpa prāts, vakarnakt pārāk vēlu ticis pie miera. Tomēr, pieklaudevējot pie koka galda, viņš pārlicinājās par situācijas realitāti un nopietnību.

– *Fater*¹, kā tu vari būt drošs, ka tā tiešām bija Matilde, kas tev rādījās sapnī?

– *Aber*² viņa man pati to teica!

– Mācītājs nosapņo – mācītājs notic. *Unglaublich!*³ – Ivo neapmierināts atrūca. Šādām pārmaiņām viņš nebija gatavs. Studiju laikā prāvesti dēlam neļāva ne uzsākt kopdzīvi ar meiteni, ne meklēt pastāvīgu darbu, jo viņam bija jābūt perfektam studentam, lai, svešā zemē dzīvojot, kaut ko sasniegtu. Viņš nepievīla vecākus un bija ļoti centīgs. Augstskolas profesori nupat kā diplomu saņēmušo mīluli aicināja turpināt studijas doktorantūrā, pārlicinot, ka tik gudri studenti kā viņš sabiedrībai vairāk noderīgi, ja velta savu dzīvi zinātnei un citu prātu izglītošanai.

Ivo šo vasaru gribēja pārļaut, atpūšoties un sakārtojot domas. Viņš pats līdz galam nespēja nodefinēt, ko vēlas, bet apzinājās savas spējas. Ivo piemita analītisks prāts, patika pētīt uzņēmējdarbību, secināt un prognozēt... bet ar praktiskām gaitām šajā jomā viņš vēl nevarēja lepoties un nezināja, vai jebkad varēs. Visi uzņēmumi, kuros viņš bija strādājis mācību praksē, bija jau gadiem veiksmīgi strādājuši savā jomā. Tos pētīt bija tīrais nieks. Kā nodibināt uzņēmumu no nulles, turklāt svešā valstī un vēl nezināmā nozarē, Ivo nūdien nesaprata.

---

¹ Tēvs! (*Vācu val.*)

² Bet. (*Vācu val.*)

³ Neticami! (*Vācu val.*)

Vai tiešām vecāku, precīzāk – mirušas tantes dēļ, pēkšņi būtu jāspēr solis uz apšaubāmas nākotnes takas? Ar teorētiskām zināšanām par pavisam citas valsts tirgu? Ar sarkano diplomu kabatā un pagaidu darbu pieredzi, visbiežāk – fotogrāfa un filmētāja ampuā draudzes pasākumos, Ivo sajūtās kā muļķis. Kāpēc visus šos gadus viņš tik ļoti bija centies celt savu IQ līmeni? Vēl grūtāk viņam bija pieņemt faktu, ka būtu jāšķiras no draudzenes, par kuru vecāki nav bijuši sajūsmā... nekad! “Ak, Sofija... Ko viņa par to teiktu?” Ivo pārdzīvoja.

Mācītāju dēla draudzene bija dzīvesprieka pilna meitene, lokana kā paradīzes lidojošā čūska. Viņa patiešām bija kā čūska – ne tāpēc, ka sieviete, bet tāpēc, ka virves dejojāja, kas spēj aizraut elpu pat deviņdesmitgadīgiem onkuļiem. Sprotams, ka Rozālijai un Mārtiņam bija iebildumi pret viņu savienību. Nez ko vēl tik izskatīga meitene protot darīt...

– Tu taču allaž esi teicis, ka patiesībā esi radīts piedzīvojumiem. Lūdzu! – tēvs izaicināja, iemездams mutē siera gabaliņu.

Ivo paķēra pie maizes klaipa gulošo nazi un, garozai kraukšķot, nogrieza paprāvu pašceptā miltu izstrādājuma šķēli. Lai gan apetītes viņam nebija, vēlme griezt gan bija modusies.

– *Genau*, tieciet no manis vaļā un vēl pasakiet, ka es pats tā gribēju!

– Nu vismaz pamēģini! Ir tāds teiciens: ja vēlies izcelties vieglā ceļā, nedari to lielā barā. Latvijā tu vari būt kas vairāk nekā šeit, kur tevi vienmēr uzskatīs par imigrantu, – tēvs pamatoja.

– Zinātniekus nešķiro pēc tautības, – Ivo iecirtās. Viņa zvērīgais skatiens zāgēja ēdamtelpas iekārtas, bet prāts tikmēr meklēja ieganstu palikt Vācijā. – Un ja nu es šeit jau esmu nobriedis veidot ģimeni?

Abi mācītāji iesmējās. Nekas par to līdz šim nebija liecinājis.

– Jūs vispār ņemat vērā, ka man ir attiecības? – Ivo sāka aktīvi žestikulēt un pēkšņi aptvēra, ka varbūt šī patiesībā ir sazvērēstība, lai izšķirtu viņa stabilo draudzību ar Sofiju.

– Virves deļotāja vēl ilgi nevēlēsies dibināt ģimeni. Man ir aizdomas, dēls, ka viņu vispār neinteresē bērni. Un jebkādu solījumu došana.

– Tā nav! *Jetzt verstehe ich...*¹ Jūs gribat tikt vaļā no Sofijas, jo draudzes slikti runā par *uns*, tas ir, mums!

– Dēls, tu tikko esi pabeidzis augstskolu, un, ja jau vēlies dibināt ģimeni, tev tāpat ir nepieciešams pastāvīgs darbs, vai ne? Tu to vari uzsākt arī citā valstī. Laiks izplest spārnus un parādīt dzimtenei, ko esi ieguvis, lai tai palīdzētu. Latvijai tu esi vairāk vajadzīgs!

– Un drīz tu pats par sevi pabrīnīsies, cik ātri vari iemīlēties citā meitenē – īstā, normālā, strādīgā un nesamaitātā latviešu meitenē, – piebilda Rozālija un nolaida acis, it kā kaut ko meklētu zem kājām.

– Sofija nav samaitāta! Viņai vienkārši ir talants, kuru nevar izpaust, neradot pārpratumus, – nomurmināja Ivo, saprazdams, ka pretoties vecāku gribai nav iespējams. Tas nekad nebija izdevies, jo viņi kontrolēja dēla dzīvi, piesolidami, ka veiksmīgas studiju pabeigšanas gadījumā

---

¹ Tagad es saprotu... (*Vācu val.*)

nodos dēlam daļu mantojuma jau savas dzīves laikā. Bija tikai piemirsuši piebilst, ka naudu drīkstēs tērēt tēva noteiktiem mērķiem.

Ivo dusmas vītināja puķes un tumšināja koka mēbeles, taču svētītās mājas gaisotne šajā cīņā uzvarēja. Viņš saprata, ka situācija jāizmanto savā labā, jālaižas projām no draudzes binokļa redzeslauka un jāsaģatavo viss kopdzīvei ar Sofiju Latvijā. Beidzot viņam būs pilnīga brīvība!

Ivo devās atvadīties no Sofijas, līdz iekārtos savu dzīvi dzimtenē un atradīs tur vietu arī viņai. Pusgada laikā. Tikmēr viņš solījās būt uzticīgs, gaidīt draudzeni ciemos un, uzsākot privāto biznesu, nodrošināt viņai dzīvi Latgalē. Viņš stāstīja par Latviju kā par pasaku zemi, kurā iespējams it viss. Patiesībā viņam nebija ne jausmas, kas tur ir iespējams, jo Ivo nebija interesējies par Latvijas tautsaimniecību visu savu apzinīgo mūžu.

Bet Sofija noglāstīja drauga vaigu un teica, lai Ivo nav tik naivs un labāk neko nesola, jo arī viņa neko nevarot solīt. Meitene ļāva saprast, ka nevēlas dzīvot Latvijā. Un, veselu pusgadu pavadot tālu prom vienam no otra, vieglāk būtu šķirties uzreiz nekā uzturēt iluzoras cerības, attiecības, uz kurām nevar paļauties ne tagadnē, ne nākotnē. Virves dejotāja piedāvāja šķirties ar domu, ka, ja būs lemts, abi atkal satiksies.

Pēdīgi abi vienojās nestāties ceļā viens otra laimei, ja tāda apciemos katru no viņiem atsevišķi. Ivo saskuma, bet bija pārāk apjucis, lai izdomātu, kā noturēt Sofiju. Turklāt viņā radās šaubas par jaunkundzes silto jūtu patiesumu. Motivācija doties uz Latviju spēji pieauga.